

Nr 506.

Av herr **Hansson** i Hönö **m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 77, angående understöd åt fiskare vid förlust av eller skada å fiskredskap.*

Fiskarens hårda och strävsamma arbete är ofta förenat med kännbara förluster av redskap under arbetets utövning. Då arbetet ofta måste utföras under svåra stormar, ökas ju även självfallet riskmomentet härvidlag. Fiskarens verkliga tillgångar bestå ju oftast av vad de äga i båtar och redskap, och går denna egendom förlorad, måste de skaffa sig ny uppsättning, vilket är förenat med stora kostnader. Är redskapen därtill inköpt med tillhjälp av lånemedel, som förhållandet oftast är, så bli svårigheterna ännu större. Att en fullständig ekonomisk katastrof vid dylika tillfällen har uteblivit, har ofta berott på att statlig och enskild välgörenhet mången gång på ett storslaget sätt trätt hjälpanne emellan.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 77 angående understöd åt fiskare vid förlust av eller skada å fiskredskap föreslås, att riksdagen för budgetåret 1935/1936 för detta ändamål måtte anvisa ett anslag av 45,000 kronor. Beträffande grunderna för denna understödsverksamhets bedrivande skulle gälla, att en var fiskare, som genom förlust av eller skada å fiskredskap finnes hava råkat i nödställd belägenhet, skulle äga möjlighet att efter ansökan hos Kungl. Maj:t utfå ersättning med visst belopp. Som synes har Kungl. Maj:t här tänkt sig en hjälpåtgärd enligt understödslinjen.

Oss synes emellertid att hjälpen till fiskaren bättre skulle kunna lämnas genom anordnande med statens bistånd av fiskredskapsförsäkring. Försäkring, till vilken ju fiskaren själv också hade att bidra, skulle ha den stora fördelen att lämna hjälp även då fiskaren icke skulle befinna sig i sådan nödställd belägenhet, som den kungl. propositionen torde ha avsett såsom förutsättning för understödets erhållande.

Med de långa kuster vårt land äger och de olika fisken som där bedrivs, är det knappast möjligt att organisera en ensartad försäkringsrörelse för hela landet, utan torde väl försäkringsorganisationen få planläggas efter olika linjer allt efter förhållandena i olika landsdelar.

För västkustens vidkommande, speciellt Bohuslän och Halland, bör emellertid denna fråga kunna ordnas ensartad. Dock är det knappast troligt, att fiskarena själva kunna vara tillräckligt ekonomiskt bärkraftiga för att ensamma organisera och uppehålla en sådan verksamhet. I dessa båda län ha sedan flera år fiskarena egna försäkringsföreningar för sina fiskebåtar. I Bohuslän finnas 5 och i Halland 1 sådan fiskebåtsförsäkringsförening.

I ledningen för dessa föreningar sitta fiskare, som äro förtrogna med försäkringsarbete, och det kan mycket väl tänkas, att dessa föreningar skulle kunna utvidga sin verksamhet och gå in för en i detalj ordnad

fiskredskapsförsäkring. Flera av dessa föreningar ha för övrigt redan gått in för försäkring av fiskredskap, men denna försäkring gäller blott mot totalförluster i samband med fiskebåtsförlust. Detta slags försäkring fyller givetvis ett behov, men därmed kan dock frågan angående redskapsförsäkring ej anses vara löst.

För att vinna praktiska erfarenheter för frågans ordnande kunde man tänka sig, att de nuvarande föreningarna finge rätt att försöksvis driva försäkringsrörelse för fiskredskap i 5 år och att därvid staten stode som garant för eventuella underskott under försökstiden.

Det låter sig ej göra att här framlägga fasta grunder för den av oss ifrågasatta försäkringsrörelsen. Bestämmelserna synas emellertid böra utformas så, att såväl enskilda fiskare som båtlag kunna få redskapsförsäkring. Viss skillnad synes böra göras emellan försäkringslagarna, enskild fiskare- och båtlagsförsäkring, på så sätt att vid den enskilde fiskarens försäkring av ryssjor, backor, garn, linor eller andra s. k. småredskap ersättning bör utgå redan vid förlust av redskap till ett värde av exempelvis 25 kronor medan dylik försäkring, tagen av skepparen för en båt, ersättning bör utgå först vid förlust på exempelvis 100 kronor. Om fiskarena finge stå en icke obetydlig självrisk, borde detta i viss mån kunna betraktas som garanti för att förlust av fiskredskap icke kommer att orsakas genom slarv och grov vårdslöshet från fiskarens sida. Denna självrisk ha vi tänkt oss så, att vid förlust av fiskredskap endast $\frac{3}{4}$ av försäkringsvärdet skulle utbetalas och den återstående fjärdedelen falla på försäkringstagaren. En försäkringspremie av 1 procent av försäkringssumman bör gäldas av försäkringstagaren.

Statens kostnader för den av oss ifrågasatta försäkringsrörelsen äro givetvis svåra att beräkna, men vi föreställa oss att de icke komma att överstiga ett belopp av 30,000 kronor för år.

Som förut sagts ha vi avsett att den föreslagna försäkringsrörelsen skulle bedrivas av de redan befintliga försäkringsföreningarna.

På grund av vad ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om vidtagande av åtgärder för anordnande genom befintliga försäkringsföreningar under en försökstid av 5 år i Göteborgs och Bohus samt Hallands län av fiskredskapsförsäkring samt för ändamålet anvisa ett anslag av 150,000 kronor, därav 30,000 kronor att utgå under budgetåret 1935/1936.

Stockholm den 20 februari 1935.

Frans Hansson.

Adolf Wallerius.

Ernst V. Olsson,
Staxäng.

Oscar Osberg.

Herman Andersson.

Linus Andersson.